

Velikonoce 2008

Místo děje: *Cima Presanella, Rif. Stavel "Denza"*

Časové období: *20. 3. 2008 – 24. 3. 2008*

Zapsal: *Strašlivý Uragán*

Osoby a obsazení: *Kvetoucí Pampeliška, Honza,
David, ?Neurčitá? Kulíčka, Táňa, Jack, Petra a autor*

Úvod

Letošní Velikonoce byly organizačně docela zajímavé, konečně posud'te sami.

Čtvrtek 20. března

Původně David plánoval navštívit nějaké hory v Německu nebo Rakousku, snad Watzmann nebo něco podobného, ale ještě ani týden předem nebyl schopen říct, kam se pojedje, poněvadž ¿Neurčitá? Kulička byl zrovna nezvěstný, a tak teprve v úterý před Velikonocemi jsem od něj dostal zprávu, v níž mi oznamoval, že se pojedje do Dolomit, a současně se ptal jestli pojedju. Protože jsem měl pramalé tušení, jak je to daleko a kam přesně vlastně chtějí jet, souhlasil jsem a on mne přiřadil do auta ke Kvetoucí Pampelišce a Honzovi, což myslím vzhledem k dalšímu průběhu akce dopadlo nadmíru dobře. David, ¿Neurčitá? Kulička, Táňa a Jack odjeli už ve středu večer, zatímco my jsme mohli vyjet až ve čtvrtek večer. Mě ke všemu nebylo právě minulý víkend nijak dobře a ještě v úterý a ve středu jsem měl kromě rýmy i teplotu a začal jsem trochu kašlat, tak jsem si ani nebyl jistý, jestli budu nakonec moct jet. Dnes mě ale už teplota opustila a i rýma s kašlem se zdály být na ústupu. V autě s námi měl jet ještě Semo, ale ten si to nakonec rozmyslel, protože mu to přišlo moc daleko. Když to Kvetoucí Pampelišce říkal, prý mu nevěřila, protože si tou dobou ještě nevěřila, že nejedeme do Německa, ale do Itálie, kam se z Prahy jede devět hodin. Do Německa by to totiž byly z Budějce asi tři hodiny cesty, což by bylo v pohodě, protože dnes vlastně neplánujeme úplně vyrazit, ale jen dojet ke Kvetoucí Pampelišce do Budějce, kde přespíme a zítra vyrazíme dál na jih. To je nutné i proto, že pojedeme autem, jež si Kvetoucí Pampeliška půjčuje od rodičů a jež je tedy přirozeně u nich. S tou devítihodinovou cestou si to pak uvědomila až asi ve středu nebo možná až ve čtvrtek. Dnes se jí navíc spustila rýma, a tak si ani ona nebyla jistá, bude-li moct jet, dokonce odřekla i půjčení cepínu. Chvilí to tedy vypadalo, že bychom jeli jen my dva s Honzou. Nakonec však usoudila, že ta rýma nebude tak vážná a jela taky.

Dnes jsme tedy přejeli do Budějce a ještě jsme zajeli nakoupit jídlo. Potom začal Honza zkoumat různé kapaliny v autě, přičemž zjistil, že nejde zavřít motor. Docela dlouho si s tím hrál, než to promazal a pak už to šlo, tak jsme šli spát až po půlnoci. V autě jsme navíc nenašli lékárníčku, Kvetoucí Pampeliška sice tvrdila, že tam někde musí být, ale protože jsme si jí v žádném zákoutí vozu nevěřili, moc jí to nevěřím. Horší bylo, že jsme neměli pořádné řetězy, které se nám nepodařilo sehnat, protože už asi všude přešli na letní zboží. Našli jsme jen takové, které se prý už jednou nepodařilo Kvetoucí Pampelišce s Honzou nasadit, a tak jim teď moc Kvetoucí Pampeliška nevěří. Podle předpovědi by mělo sněžit, tak můžeme jen doufat, že to nebude tak silné, aby to vadilo. Počasí, které nemělo být ve střední Evropě valné, bylo také jedinou možnou omluvou, kterou jsme našli pro to, že si ¿Neurčitá? Kulička s Davidem vymysleli výlet až do Itálie. Mysleli jsme si, že mají nějaké tajné zprávy o lepším italském podnebí.

Pátek 21. března

Během cesty došlo Honzovi a Kvetoucí Pampelišce pár zpráv od Davida, jednak jsme měli vzít hodně plynu, s čímž jsme nemohli už nic dělat, protože jsme si brali jen benzínové vaříče a žádný plyn jsme netahali. Jak se posléze ukázalo, David se totiž liše domníval, že na tom winterraumu, k němuž jsme mířili, musí být kamna, protože v Rakousku to tak bývá. To se ale pletl, a tak teď měli málo paliva. Podle jiné zprávy měla cesta nahoru od vystoupení z auta trvat jen asi tři hodiny, možná trochu víc. Vyjeli jsme asi v půl deváté, a tak nepřekvapí, že jsme z auta vystupovali po páté a teprve v šest jsme vyrazili nahoru. Ještě před tím jsme však změřili Kvetoucí Pampelišce teplotu, protože nevypadala příliš zdravě, ale naštěstí se ukázalo, že má jen rýmu a teplotu ne. Na druhou stranu to znamenalo, že se přece jen musíme pustit do výstupu.

Za silného sněžení jsme se tedy vydali na cestu. Asi po třech hodinách stoupání po serpentýnovité cestě jsme nebyli ani v polovině, a to nejen co do délky, ale sotva co do převýšení. Tou dobou už jsme na Davida nadávali a hlavně jsme prostě nemohli uvěřit tomu, že by jim ta cesta zabrala jen tři hodiny. Přitom se zdálo, že tu zprávu s časovým údajem poslal shora. Je sice pravda, že my jsme nezvolili úplně optimální postup, protože jsme netrefili správný začátek, ale i na téhle cestě psali dole na rozcestníku tři hodiny nahoru, pochopitelně však v létě, v čemž bude ten problém. Honza s Kvetoucí Pampeliškou si navíc na zádech nesli snowboardy, i když ten Kvetoucí Pampelišky jsem nakonec nesl na zádech větší část cesty já. Člověk by nevěřil, jak je takový kus prkna těžký a hlavně jak hloupě plandá na batohu. Tím se tedy váha mého batohu zvětšila natolik, že jsem měl problémy jej zvednout a nasadit na záda, a tak bych i ocenil, kdyby mi s tím Honza pomáhal, ale ukázalo se, že tomu činilo problémy jej vůbec zvednout.

Na konci serpentýnovité silnice, kdy jsme měli tu lehčí část výstupu za sebou, jsme si dali pauzu na svačinu. Byli jsme tu asi v devět a chtěli bychom museli zahájit takový protivný traverz, protože silnice zde končila u jakýchsi ruin vojenských budov nejspíš z první světové války. Nebýt cepínů, asi jsme při tom traverzu zahučeli někam dolů, ještěže i za tmy bylo dobře vidět, protože byl samozřejmě sníh a navíc se rozplynuly mraky a dokonce vykoukl i měsíc. Po dalších asi devadesáti minutách, tak ve třetině traverzu jsme narazili na spásné místo, totiž na tunel vytesaný do žulové skály, kterým značka překonávala kritické místo. Ony to totiž nebudou možná ani Dolomity, ty jsou totiž vápencové, zatímco tohle mi připadalo opravdu jako žula. Honza, který byl u tunelu jako první, říkal, že to chvíli vypadalo, jako by zde cesta končila, ale naštěstí se ukázalo, že ne, protože kdyby tu končila, tak bychom možná nahoru ani nedošli. Tady jsme tedy byli asi v jedenáct a rozhodli jsme se, že už toho máme pro dnešek dost a že bude lepší to tu zabalit. Tunel byl suchý a dost dlouhý, u druhého konce byla rovná zem, kam jsme se natáhli i tři vedle sebe. To se hodilo proto, že Kvetoucí Pampeliška s Honzou měli dohromady jenom jednu karimatku, kterou si brali jen tak pro každý případ. Tak jsme na dvou karimatkách leželi tři.

Jediné, co zbývalo, bylo dát vědět těm nahoře, že dorazíme až zítra. Průběžně jsme cestou nahoru posílali Davidovi smsky, aby měli přehled o našem postupu. Překvapivě jsme na stráni za koncem traverzu zahlédli světla a usoudili jsme, že by to mohl být někdo z druhé skupiny a že nám snad šli naproti. My jsme totiž, jak zmíněno, ani nešli po stejné cestě, jako šli oni. Ta jejich byla asi kratší, zato pro výstup byla možná horší, i když pak z toho traverzu měla jen kousek, tak asi byla spíš lepší. Usoudili

jsme, že nestačí jim jen poslat smsku a mysleli jsme, že navíc půjdeme s Honzou nalehko na konec toho traverzu a řekneme jim to osobně. Tu se ale ukázalo, že jsme ještě nedošli ani do půlky, a tak jsme za nimi ani nedošli, našťástí z jednoho místa na ně šlo už dokřičet. Oni se však chovali fakt divně, zdálo se, jako by něco hledali a ne jako by na nás čekali. ĽNeurčitá? Kulička navíc ze začátku na Honzovo volání nereagoval. Já jsem volat nemohl, protože jsem byl rád, že po tom nastuzení vůbec mluvím, při volání bych se dozajista rozkašlal.

No, nakonec jsme se dovolali a mohli jsme se vrátit do tunelu. Večer jsme se odbyli jen čajem, a tak jsme jedno jídlo táhli nahoru úplně zbytečně.

Sobota 22. března

Dneska se udělalo opravdu krásně, i když během dne se to zase zkazilo a večer začalo sněžit. Na cestu jsme vyrazili asi v půl jedenácté, kdy už bylo docela horko. Další dvě třetiny traverzu byly fakt protivné, hlavně v jednom místě, kde jsem začal traverzovat prudší svah, abych skoro na konci zjistil, že na to s tím batohem prostě nemám a musím se zase potupně vrátit, poněvadž jinak bych asi skončil někde dole na skále. Tak jsme to museli přelézt vrchem, nevím, co bychom tu bývali byli dělali v noci. To jen pro dokreslení toho, jaká byla cesta. Sněžnice jsou navíc pro traverz úplně k ničemu, a tak jsme museli jít většinu času bez nich. Málem bych zapomněl zmínit, že asi v deset hodin kolem nás ještě tunelem prošel jeden skialpinista. Trochu nás to překvapilo, protože jinak se nezdálo, že by nahoru někdo po téhle cestě v zimě chodil. Lidi asi vědí, proč volí jinou cestu. Tenhle skialpinista však prošel tunelem a naběhl na dřevěný mostek s hromadou sněhu na jeho druhém konci, rychle to po té hromadě v lyžákách přeskákal. Jeho způsob nám nepřišel na první pohled úplně bezpečný. U boku měl pípák, přičemž však kdyby na něj spadla lavina, nejspíš by ho stejně nikdo nemohl začít hledat, protože byl sám. Asi jsou tu ale na to tak zvyklí, že má pípák každý a když se něco stane, začne hned hledat i cizího člověka. Po tom traverzu už byla cesta jednodušší, až na prudší kousky stoupání, které jsem musel vylézat po čtyřech, protože mi sněžnice dost podkluzovaly. Ještě jsme si dali pauzu na oběd a nahoru jsme došli asi ve čtyři. To už jsem toho měl plné kecky. Pod posledním stoupáním, když už jsme viděli chatu, jmenuje se mimochodem Rif. Stavel Denza, si zase Kvetoucí Pampeliška to prkno vzala, Honza šel napřed a vrátil se potom pro její batoh.

Nahore jsme se právě potkali s ostatními, vracejícími se z výletu. Postupně vyšly najevo zajímavé skutečnosti. Doplním jenom, že kromě Davida a ĽNeurčitého? Kuličky s nimi jeli z Prahy Táňa s Jackem. Navíc se ukázalo, že je zde Petra, kamarádka ĽNeurčitého? Kuličky, jež snad právě studuje v Benátkách. Ona byla také podle všeho jedinou příčinou toho, že jsme jeli všichni až do Itálie, i když mě připadá, že si Petra klidně mohla dojet na půl cesty do Rakouska, tak to pořád nechápu. Podle toho, jak to David líčil, tak ani on netušil do poslední chvíle, že s nimi Petra nahoru pojede. Teprve cestou pryč ĽNeurčitá? Kulička prohlásil, že se ještě potřebují stavět v Trentu, kde s ní měli sraz, což Davida asi dost překvapilo. Další zajímavou skutečností bylo, že nahoru nešli tři hodiny, což bychom jim ani náhodou neuvěřili, ale asi devět hodin. Navíc stejně jako my vyrazili až v šest večer, jen o den dřív. Teď jsme tedy Davida proklínali za to, že nám nedal vědět skutečný čas pochodu a psal nesmyslné tři hodiny, možná trochu víc. Nicméně trestem už jim za to bylo, že sem nahoru dorazili v pátek až asi v půl čtvrté ráno, kdy byli už úplně hotoví. Narozdíl od nás totiž nenašli žádný tunel, i tak už uvažovali o tom, že se zahrabou do sněhu a přespí, ale neměli už žádnou vodu a měli málo paliva. Nakonec to tedy došli, i když museli cestou odložit Táňin batoh a pár dalších věcí. Až zase večer, po dni stráveném v chatě či u chaty, prošli se zase ĽNeurčitá? Kulička s Jackem pro to všechno dolů. Tím se vysvětlilo jejich divné chování z včerejšího večera, skutečně tam měli co hledat.

Další zajímavostí bylo, že se Petra chystá jít zítra zase dolů a že se s ní nakonec rozhodli jít všichni, s nimiž jsme se tedy teď sotva potkali. Jednak je k tomu vede to, že podle předpovědi má být zítra zataženo se sněžením, a tak raději stráví ještě jednu noc v Trentu a prohlédnou si toto staroslavné město. Dalším faktorem v jejich rozhodování je to, že už nemají vůbec žádný plyn. My jsme si sice donesli docela dost benzínu, ale pro osm lidí by to asi do pondělka nestačilo, protože jsme přece jen u toho tunelu museli vodu tavit. Tady je to lepší, protože je kousek od chaty pod sněhem pramen, který ani přes noc nezamrzá. Představa, že jsme sem z Prahy cestovali tři dny a zítra bychom zase šli dolů pro nás opravdu není nijak lákavá, a tak se zase nazítří rozdělíme. Osobně bych to tedy ani nepovažoval za společné Velikonoce. Spíš to byly akce dvou skupin lidí, jež se plánovaně protnulý.

Večer při tom všem vaření jsme toho benzínu vypálili navíc docela hodně. Vařili jsme vevnitř v té hlavní místnosti, tak to tam dost smrdělo, což asi nebylo úplně slušné vůči dvěma Rakušanům, kteří sem ještě večer dorazili. Winterraum byl docela velký, poblíž byla ještě velká chata, která pryč náhodou byla včera otevřená, čehož ta druhá skupina využila a dnes ještě dostala zbytek polévky, když chatu zavírali. Aspoň jsem se úplně zbytečně netáhl s Bang!em, protože jsme ho teď využili. Jack vypadal úplně zničeně, jako jediný z té druhé skupiny neměl lyže, ale sněžnice, tak ho asi dnešní výlet zničil. Původně prezentoval David jako hlavní cíl výpravy nedalekou třítisícovku Cima Presanella, ale na ni ani nevylezli. Došli do nějakého sedla a sjeli zase dolů. Kvůli tomu, že je poblíž ledovec, táhli se se spoustou sedáků, lana a karabin, což se ukázalo jako úplně zbytečná zátěž, protože to ani nevyužili. (Pod tlakem mejlů o doporučeném vybavení jsem si taky půjčil sedák, ale stejně bych ani nevěděl, jak se do toho leze a rozhodně jsem ho nepoužil.)

Neděle 23. března

Dnes od rána sněžilo, což nebylo dobré pro žádný výlet. Druhá skupina dopoledne odešla, nakonec jim cesta dolů trvala pryč asi tři hodiny. Tentokrát jsme důrazně požadovali od Davida informaci o skutečné době pochodu. Kvetoucí Pampeliška měla

cukání jít taky dolů, protože měla strach, že když bude dnes celý den sněžit, budou padat laviny. Honza ale prohlásil, že to nebude tak horké, protože nefouká vítr, a mě se taky dolů nechtělo. Ti Rakušané vyrazili časně ráno nahoru. Jeden z nich se vrátil ještě když jsme vstávali, vzal si na mne číslo s tím, že půjde k autu, a kdyby se jeho kolega dlouho neukazoval dole, pošle mi zprávu s dotazem, jestli tudy prošel. Nakonec ten jeho kolega kolem nás projel až tak v pět odpoledne. Vypadali oba docela v pohodě, pro nás až nepochopitelně.

My jsme si pak po snídani, k níž jsme měli beránka od babičky Kvetoucí Pampelišky, hráli ve sněhu s pípáky. Taky pod tlakem těch mejlů o doporučené výbavě sehnala totiž Kvetoucí Pampeliška v půjčovně tři pípáky. Což není žádná levná sranda. Na ten víkend přišlo půjčení na šest stovek a záloha činila asi šest nebo sedm tisíc. Docela jsme se s nimi vyblbli, jeden z nás vždy jeden z pípáků zahrabal a pak ho ti další dva, nebo jeden z nich, hledali. Potom jsme ještě zkoušeli hledat zahrabanou petku pomocí sondy. Honza jednu sondu koupil a jednu nám tu nechal Kulička. Kromě toho dostali Kvetoucí Pampeliška s Honzou k Vánocům lopatku, tak ji tady využili, ještě jsme měli jednu půjčenou od Davida.

Pak jsme si uvařili polévku k obědu, dali čaj, po kterém rozbolelo Kvetoucí Pampelišce a Honzovi břicho, to proto, že jsem ho udělal moc silný, ve skutečnosti ten můj litrový ešus byl po vylití vody z poloviny zaplněn lístky, říkal jsem jim, že si to mají naředit, ale ředili asi málo. I na mě to teda bylo fakt moc, s odhadováním množství v takovýchle podmínkách mám prostě pořád problémy.

Po jídle jsme si ještě vyšlápli kousek nad chatu na svah, Bláza s Honzou si to pak sjeli na snowboardu a já jsem je vyfotil. Ještě si pak Honza párkrát sjel menší kopeček přímo nad chatou, na to jsem si od Blázi taky na jednu jízdu půjčil snowboard, ale byl jsem pořád na zemi, ani nevím, jak jsem se dostal dolů. Sníh byl hrozně hluboký, jak nasněžilo a mě to nikdy nešlo ani v mělkém sněhu a už je to dávno, co jsem se o to vůbec pokoušel.

Pak jsme se navečeřeli, zahráli mariáš a šli spát. Díky tomu jsem zjistil, že z těch Bang!ových karet jde vybrat bez problémů mariášová sada.

Pondělí 24. března

Kvetoucí Pampeliška ještě včera u někoho z Čech ověřila, že dnes má být hezky, což vyšlo, takže i když vstávání bylo pro zimu krušné, cesta dolů byla fajn. Sníh byl měkký, tak když člověk upadl, bylo to v pohodě a opravdu to trvalo jen slabě přes tři hodiny. Dole taky trochu nasněžilo, ale řetězy naštěstí potřeba nebyly. Já jsem akorát cestou dolů zjistil, že ty trekové hůlky jsou fakt k ničemu i se sněžnicemi, tak nevím, jestli to nebyla zbytečná investice. Protože jsem celou dobu stejně šel s cepínem, s nímž se to klouzání lépe brzdí. No, v tom hlubokém sněhu se navíc hůř klouzalo, tak to měli na těch prknech docela výhodu. Pak už zbývala jen cesta zpět. Docela jsem obdivoval Honzu, protože to celé musel odřídit sám, jelikož já řídit neumím a Bláza si taky není moc jistá, i když řidičáky máme oba.